

Register
sidan. vers.

1	Fulhelning	1	14		sidan vers
	Vid Sundet	5	18	Hjertals ro	44 5
	Sång för Skåne	9	3	Den förnijaamme	45 22
	Helsing till Kron-				19.
	prinsessan Victoria	10	8	N ^o :	
	Fredsvännen	13	8	1=19	
	Frithetsång	16	7	2=21=40	
	Helsingborg	19	11	3=27=67	
	Et bättre land	23	4	4=21=84	
	Roem är fattig hven	24	7	5=15=103	
	är rik.			6=17=120	
10	Mitt hem	26	4	7=	
	Min barndomstid	27	5	8=	
	Lifvet	29	8	9=	
	Wivesektionen	32	6	10=	
	Utoandrens	35	6		
	Wegos spår	37	9		
	Byggnaden	40	8		
	Lifvets skyddsvärd	42	6		

Juleminn.

I: M

1. Den bleka månen sken på mån
Af hunger tjöt i klyftan low
Och hundens skall gjöd långt i byn
Men vandrarn gick vid skogens berg
I ödemarken låg hans tjäll
Det var en kulev juleqväll.

2. Han skyndade sin trötta gäng
På stigen öfveryd och lång
Af barn och make väntad hem
Han bar ett högtidsbröd åt dem
På herregålln i byn begärdt
De själva länge bakt förtärt.

3. Det börjar mörkna mer och mer
På han en ensam gosse ser
Som sitter stum på drifvans rand
Och andas i sin kalla hand
Vid grällens ärv ej släckt sken
Han tycktes halft förstelnad ren.

4. Svart leder, arma barn din stiq
Kom hem till oss att värma dig
På sagt, han tog den franske med
Och hann om sids gärdens led
Och trädde in till stugans fest
Med brödet och sin späda gäst.

5. Vid muren satt hans dagars fröst
Med yngsta barnet vid sitt bröst
Du dröjt så länge på din fird
Kom hit och sätt dig vid vår hird
Och du också — så öm och lugn
Hon ledde gossen närmre ugn.

6. Och snart vid hennes vörd man fram
Hur brusar mera lifligt brann
Hon tycktes glömma bort sin nöd
Hon tog så gladt sin makes bröd
Och tog det fram till aftonvard
Med litet mjölk i bunken spard.

7. Från kalmen glist på galvet bred
Till festens måltid sparsamt redd
De muntro barnen redan gått

- 3 Vid muren kvar blef gästen blott
Hon tog den arme med sig då
Och förde honom fram och så
8. Och när en tacksam bön var slut
Hon tog sitt bröd och delte ut
"Wälsignad är den godes skänke"
Så talte gossen på sin bänk
Och tåren i hans öga låg
När han den lydnas skiffan tog
9. Hon vilte dela som hon dett
I hennes hand var brödet helt
Förvånad hon sitt öga fäst
På främlingen, sin spåda gäst
Hon undrar och hon ser och ser
Hans syntes ej densamme mer.
10. Hans öga brann som stjernan klart
Hans panna lyfte underbart
Från skuldran spredde sig hans dräkt
Som dimmorna för vindens fläkt
Och kärligt stir en engel der

4
Så skön som skaparns himmel är.

11. Ett saligare ljus gick upp
Hvart hjerta slog af fröjd och hopp
Det var en oförgätlig väls
Wid det goda folkets tjäll
Och skönare var ingen fest
Ty ergeten blef hos dem som gäst.
12. Sen mången vinter gjort sitt tag
Jag kom en julqvatt dit och såg
De godas hydda fans der in
Och deras sonson i dew
Hans hade börjat gråna se'n
Och satt till bords vid brasan sken.
13. Det var så lyst det var så gladt
Hans maka vid hans sida satt
Och barnackaren rask och skön
Det var som om de slutat bön
Det var som om de hade trott
Att i en helgedom de bott.

74. Men högt vid bordet brann ett ljus
Det enda i de frommes hus
Dit ställdes mjölk och kvetebröd
Men ingen njöt dess öfverflöd
Jag fräste hvars den platsen var
"Den gode engeln" gaf till svar

Johan Ludvig Runoberg.

Mid Sundet.

1. Jag stod på sundets fagra strand
en sommarqväll då sol gick ner
och spred utöfver haf och land
ett purpurfärgadt sken
2. Framför mig Sundets spegel låg
örvrig, klar och glittrande
Mot stranden smög sig tygt en väg
och sa till "God natt."
3. Men solen sjönk till hvila säll
i Westerkapets svala famn
nu natten räcker hand åt qväll
när fiskar'n söker havn.

6

4. Men månens ritna milda glans
förelper snart en mörknad väg
och stjernecharan går till dans
en bruddans i det blå

5. Af aftonvinden sakta förs
ett segel här mot månljst strand
och båten sakta framåt rörs
af roddarns säkra hand.

6. Till maktig hvila sig jag se'n
de mörka drakarkepp gå
belysta utaf månens sken
fantasiskt skimrande.

7. Jag drömde mig till södens land
Uti Wenedigs stolta stad
på myrtekransad fjerran strand
der näktargalar slå.

Jag tyckte himmel land och haf
blott sjunga skarpans lof
pris åt den faders hand som gaf

- 7 dem lifvets helga län
- 9 Igenom allt ljud en ton
af utsägligt harmoni
Den klingade från ro till ro
Guds Ande låg deri
10. Jag åter stod på Sundets strand
då sol i vester sakta sjönk
och öfver mörker kullars rand
steg månens ljus och klar
11. Och Sundet glittrade med grakt
i månens kalla silfverstreck
men vägen timjd, med krossad magt
i doala slumrar röv.
12. I vinterns furste kall och hård
sin mantel soept kring land och haf
och ljumma vägens glada svall
är tyst i isfylld graf.
13. Ej muntra sänger mera hörs
från Sundets djupa blåa län
Jag märkt och ödeligt allting ser
blott måsen skriar hist.

14. Hvar är det skimmer som då låg
som sol bredt öfver land och stad
hvar är det lif, som här jag såg
i sommar nattens stund.

15. Men bojan bryta vägen skall
vid vårens första, milda fläkt
när Nordens höga dystra tall
klär sig i sommar dräkt.

16. Då kommer jag till dig igen
du stad vid Sundets strand
Fildess farväl — jag drager här
till Söderns varma land.

17. Då skall jag åter se det skönt
mitt Sund med bölja klar och fri
och då skall åter landet grönt
sig spegla deruti

18. Men, nej — Skönt är du likväl än
skön du dock alltid var
För mig du är en gammal vän
som städs jag älskat har
G — — a.

Sång för Skåne.

1. Det är ett yndigt land
der Sundets böjor glittra
vid bokomakuggadstrand
der äfven tegar utan tal
de glada lärker quittra
och rödbent stork går vakt
för bondens förstasval.
2. Det landet är oss godt
med sina milda tycker
sin rika arfvelott
med sina minnes ädla börd
och nya årens smycker
med sina häfdes skatt
och sina slätters skörd.
3. Det är en mör så huld
med blåklint krönt omgrannad
med ar af kärntungt guld
med hälften sydländska behag

hon ler som ingen annan
men blond är likväl hyn
och nordiska dess drag.

Orvar Odd.

Selning till Kronprinsessan Victoria. den 1 Okt 1881.

1. Från sankomurnna kullars land
Der solen ler och glöder
Välkommen till vår Mälarstrand
Som inga drufvor föder
Välkommen upp till Svarens bygd
Med hård granit i barrskogs skygd
Med sjö som länge speglat blott
Ett färdigt tungt och grätt
2. Att i din barndoms vackra nejd
Du nyss såg skörden mogna
Här förs mot regn och frost en fejd
På lif och död bland skogen
Ett trotsigt folk en karg natur

11 Som prydes blott af björk och fur
Med vinterköld och snöklädd jord
Se der vårt land i nord.

3. Men kom furstinna, kom ändå
Ty bakom trots och kyla
Dock mängen skatt här gömmas på
Som bergens malmer skyla
Det är så friskt i skog och mark
Der soensken verer stolt och stark
Och friskhet spirer ut vår grund
Utgammal lugn och sund.

4. Och kärlek finns här, Se dig kring
Ty både stolt och hydda
Här står af varma hem en ring
Och kungens borg de skydda
Och detta folk som i dem bor
Skall heisa dig som landets brod mor
När i hvart hjerta mildt och tryggt
Din thron en dag du byggt.

5. Och trohet finnes här har en gång
Du önnit våra hjertan

19
Då stå vi fast trots nöd och tvång
Ty glädjen som i smärtan
Och när din unga känsla lart
Att älska road vi hålla kär
Då skall du se hur is och köld
Kan bli din lyckas sköld.

6. Och det blir vår det tinar upp
Ty sinnet och naturen
Och blommor skjuta knopp vid knopp
Kring björken och kring furen
Och sjelf en värdig sol du går
Och värmer hvart ditt öga när
Och Mälarns böljor spegla då
En himmel ljus och blå.

7. Då skall du se hur detta land
Ty sommarstrålar kan stråla
Hur dag och natt stå hand i hand
Och himlen rosigt måla
Och du skall se hur folkets häg
Kan värmas som en insjöväg
När solen strör dess spegel full
Med middagsstundenas gull.

183. Välkommen så du furstebrud
Till dina faders vaggan
Var helsad vid kanonens ljud
Af Sveriges gamla flagga
Stig tröstfullt in uti den borg
Som blir ditt hem i fröjd och sorg
Ditt bästa hem skall här ändå
i Gustafs famn du få.

P. O. Enr. Tidningar. C. R. Nyblom.

FREDSVÄMMEN.

1. Än i norr och än i söder
Flammar krigets vilda brand
Och den ene brodern blöder
För den andres mördarhand
Död och fasa kriget sprider
Kring sig och dess gissel slår
Folket under skilda tider
Efter knappast läkta sår

2. Djupt det kränkes släktets heder
Kriposer sårar, blod och gull

14
Lofteu säkerheter, eder
Sakna helg för krigets skull
Wäldet är dess sanna styrka
Fasa är dess andedragt
Och den storhet folkets dyrka
Är med granna bubblan slägt.

3. Upp ur längesen förflutna
Sagofyllda tidevarf
Dyker detta glansomgjätta
Olycksdigra affundserp
Som har uträtt qual och smärta
Och förnedrat folk och land
Allt se'n abbels fromma hjerta
Blidde för sin broders hand

4. Folk som trampas fallnas grafvar
Och som dyrken fridens Gud
Gån då ej som krigets slafvar
Följen menuskövännens bud
Som vitt ändtligt bindeln rycka
Från en än förblindad värld

15 Och till folkens sanna lycka
Smida plog af dolk och svärd.

5. Han vill folkem skola slita
Tvister på ett fredligt sätt
Men ej vädja eller lita
Blott till svärd och bajonett
Han vill sanning och vill tvätta
Krigets skamfläck från vår jord
Och uti dess ställe sätta
Ewig fred och manligt ord.

6. Uti hjertan millioner
Ljude städse då hans ord
Ned till folk och upp till throner
I friid söder upp till nord
I friid öster intill vester
Att till sist i Hesses namn
Krigets blods och afgrundsfester
Sjunka må i glömskans famn

7. Mången storm skall ändock skaka

16
Verlden innan den får frid
Krigets åskor skola braka
Sekler äw och så dervid
Menckor, bröder millioner
Uti slagtingarnas natt
Sylttra folk och störta throner
Kärfande i blod sin skatt.

8. Är hans arbet då förgäfvat
Och fövspilld hans lefnads tid
Eller menn hans sädd förqväfvat
Under folkens kamp och strid
Nej o nej — men dock kan hända
Innan skörden bergas får
Seter ännu skola vända
Sins tinglas vid hans bår.
(N. S.) Y. M. O.

Friketsving.

1. Jag vet ett ord hvares höga klang
I hjertat djupt har frängt

17 Och vid dess röst ur själens språng
Det bästa som hon tänkt
Der harnesklädd mot ondskans häk
Jag går till husets hamn
Det skön och dess lösen är
Och frihet är dess namn.

2. Jag vill ej se mitt fosterland
I nesligt slafveri
Af älder gick det hand i hand
Att vara svensk och fri
Hvar hetat Tyrannen bojan bäst
Jag med en skara god
Vill offra mot hans våld och magt
Med lugn mitt hjerteblood.

3. Det land är sällt det land är fritt
Som ego af fria män
Jag heligt värne landet mitt
Sjelf barn af friheten
Af usel vinning ej besnirjd
Ej läge lustars träl
Oböjlig jag emot en värld
Vill stå för landets väl.

18
4. Jag i min svenska fattigdom
Ej fländens slaf vill bli
Det vare allas rikedom
Att vara nöjd och fri
Fri är jag om jag lugn kan gå
Genom stränge juf
Till stränge juf
Till stora mål med anspråk få
Få timliga behof.

5. Fri är jag om ej menckors slaf
Jag blott beror af Gud
Fri är jag om hans hand mig gaf
Der rätta frihetskerud
Fri är jag om - just alla män
Ring omig tillrygga gå
Jag gerna dö för sanningen
Helt vis att agera få.

6. O frihet du är ofta vämnad
På många sätt och vis
Men sällan hörs en helpa ständ
Säll ge dig värdigt pris
Jag vet väl, hven som rit dig bar

19. Du himlablomster skönt
Jag vet och många kämpe har
Du redan segen krönt.

7. Du visnes ej med maktigt anack
Och ej med trotsigt pral
Din rena nektarskål
Jag lisa heligt ätaka dig
Dig värda i min famn
Och tuzet kämpa på den stig
Som för till segens namn.

Ålsingborg.

1. Du äldriga stad uti Norden
Med trycke af söderns ända
Du prydnad för fidernejorden
Du förpost och böljorna blå
Från forntid bevarad ät minnet
Då styckas med svärdet sterf lag
Till nutid med fredliga sinnet
Hvad bilder af skiftande slag

2. Bland dessa ett urgemmet fösto

20
En lemning vi skåde här än
Ett trotsande vikinga väste
För djurfel och handfastt män
Der nedanför drakekepp sägs gunga
Och rycka i akkarets lag
Det glädde båd gamla och unga
Det väckte den krigiska väg

3. Och kommo från främmande skären
De fiender tas enderis
Ej spordes hur stor är den hären
— Ju större dens högar värt pris
Så hörde man kämparne ropa
Fram stöta mot ovän de nu
Svärd sköldar då stötas till kopa
Och hjelmars der klypsas ita

4. Ack länge man så uti striden
Har krafterna mätt med kvar-anv
Och äfven i odlingens tider
Stridsandan man glödande fanne
I kampen den största den sista
Som här på vår mark kämpats ut
Affiendens bäge sägs bista
Fräfsäker så ofta förat.

2. Svem mins ej den frjdhade dagen
Mins Stenbuck sin lager di skär
Och notande kärn blaf slagen
Och räddadt vårt fusterland var
Nu mer skall ej Dannebrogs fias
Mot soea - bannet ses gå
Men minnet från bragdernas bana
I höjden så lysande stå.

6. Fast knutet är vänskapsförbundet
Emellan de (fienderna) fienderna två
Och nu från kvar sida af sundet
Som bröder till mötes de gå
Så visligt försyner det stället
Vi kände tvohandra ej vi.
Men sliden med grannes nu gäller
Blott vetenskap, konst industri.

7. Du redan har vis at ditt sinne
För samtidens fordrande kraf
Den detta förgäter (ditt) hans minne
Ej förtid ej nutid vet af
I ritningur flera än en
Och ofta med ära dig höjde
Den häckhande afund till men.

9. Den ljudande marning du lydde
Framåt till förköfran att gå
Uppoffningar icke du skydde
Och mödor som ej voro små
Se hamnad der seglarne hvilat
Mot stormarne finnande skydd.
Se banan der eldkärla vila
Från nära och aflygt en bygd.

9. Från höjden den Kärnare ses kröna
Hvad anblick så lys och så glad
De hängande trädgårdar sköna
Den lifliga idoga stad
Mildt famnad af parker och lundar
Med svalka och skugga så rika
Och näktergalsånger der under
De vingade skalders lyrik.

10. Och sundet i uppror i hvila
Der seglen som svarar ses gå
Nur skönt hoart av blickew mäila
Se hafvets oändliga blå
Se Seland, som frjdder ditt öga
Med byar och villor och slott
Se "Kongsbygd" med Torvapiror höga

23 Den glans staf Saxo har fått

11. Du äldriga stad uti Norden
Hvars saga så vida är spord
Neapel på svenskmanna jorden
Du lyssna till sängarens lof och
Vax till uti frihetens anda
Som kullits din bana du gått
Giv röst du med samtideus blande
För sant och för skönt och för godt!
Maximilian Stretsson

Et bättre land

1. Hvar finns det land, dit ingen smärta när
Der evig oförgånglig sällhet rå'r
Der intet öga faller sorgens tårar
Ej förnets tistelt dygdeus blomma söras
Som uti oförgånglig förging står
Från är till är.

2. Och plågan, nöden och förgängelsen
Ej rycka bror från bror, ej vär från vär?
Der dödens engel aldrig öppnas grufven
För uslingen och tiggaren vid stafven

24
Ty ingen plåga gifts och ingen nöd
Och ingen död.

3. Det landet finas der ofoan blåa skyer
Jag ofta sett det för min dunkla syn
I drömmens stund i stjernens nattes väkter
Sett dess befolkning uti hvita dräkter
Kringsväfva uppå lätta vingars par
I rynd så klar.

4. Kom jordens vilse son, Kom följ mig dit
Från tidens oro, möda, krig och split
Der var din anda hemma, förin i tiden
Från alla stormar alla villogjud
Los allgof Gud.

Keem är fattig. Keem är rik.

1. Fattig kan man kalla den
Och dertill har man skäl
Som icke har en enda vän
Som menar honom väl.

2. Och fattig den som aldrig njöt
Att lindra andras nöd

25 Och när han kunde icke bröd
Åt hungriga sitt bröd.

3. Och fattig den som aldrig ler
När han ser andra le
Och allting klädt i sorgdiägt ser
Hvad ljus han än må se.

4. Och mer än andra är den arm
Som hård och kall ej vint
En salig künst i sin barm
För något godt och skönt.

5. Och bland de arma armast den
Vid brädden af sin graf
Dä endast tron kan glädja än
Ej lugn kan sova af.

6. Så är ej mensken alltid rik
Med gods och öfverflöd
Men ofta den kan kallas rik
Som knappt har dagligt bröd.

26
2. Jag menskans sanna rikedom
Är kärlek hopp och tro
Och de i hjertats helgedom
Men ej i satsar bo.

Ida t
Mitt hem.

1. Du frågar hvad jag önskar
Jag vill till hemmet gå
Der vären evigt grönskar
Och himlen städs är blå.

2. Väl och på jorden knoppas
Mång ros och lilja skär
Men hvad mitt hjerta knoppas
Det finnes icke der.

3. De rosor jag vill vinna
Stä ej i jordens gras
De äro blott att finna
uti min faders hus.

27 Kallt är på jordestranden

4. och dimhöljad dagen är

Höjt öfver stjärneranden

"mitt hem" — "mitt hem" — det är.

Min barndomstid.

1. Olycka barndomstid, då är mitt hjerta

På oskuldofullt af frid och glädje slog

Då jag var fri från sorg, er nöd och smärta

På hela verlden mot mig tog.

Har säll du var! På skön det ej kan finnas.

En tid som din af oskuld hopp och frid.

Med saknad därför måste jag dig minnas

Min sköna barndomstid.

2. Hvi har du flytt så snart! Med dig försvunno

Min frid (om) och fröjd, min enkla barnatro

Och nat och sorg och tvifvel insteg juan

Uti min själ, som jäfångt söker ro.

Då du försvann, blef hårdt och kallt mitt sinne

Och hoppet skeppsbrott led på tidens strom

O barndomstid nu står du för mitt minne.

Blott som en sorglig dröm.

28

3. Som ungdom ännu jag mig likväl kände

På nöjd och lycklig, ty, en vän jag fann

Vår vänskap skulle vara utan ända

Och allt vi skulle dela med kvarann

Men ack den fröjden var dock snart förbid

Min vän var rik blef stolt och vanor berömd

Jag fattig var, och därför blef med tiden

Vår vänskap blott en dröm.

4. Jag minnes och har jag mitt unga hjerta

Med kärlek vid en flickas hjerta band

Vi skulle troget dela fröjd och smärta

Och skiljas endast utaf dödens (b) hand

Men hon som så min själ i bojan lade

För smädde snart min kärlek varm och öm.

Ty fallskhet i sin egen själ hon hade

Vår kärlek var en dröm.

5. Nu utan vänners stöd jag ensam strider

Bland lifvets skär och stormar lifvets stid

Och utan någon makas tröst jag lid.

29 Och längtar ständigt till min brudoms tid
O, måtte snart den trygga hamnen hinnas
För trille seglarn uppå tidens ström
O Faderns famnen skall jag lifvet minnas.
Blott som en sorglig dröm.

Lofvet

1. I världen ut jag drager
På djupna äfventyr
Ej vill jag längre dröja
Förtly min tid är dyr
Annu jag modig är och ung
Och lyder ärans bud
När jag i strid för land och kung
Förtjena vill min brud.

2. Den veka mö som fäster
Vid soennens sitt behag
När trög hon hemma sitta
Den liknar icke jag
Min mö jag dubbelt älska vill
En gång i hemnets frid
När jag har prövat böljors svall
Och vapens vilda strid.

30
3. Farväl, min jagra blomma
Farväl, mitt hjertas vän
När snart jag kommer åter
Jag finna dig igen
Då blommar du som förr, så skön
För den som dig är kär
Och han som prövat mennarön
Dig mera värdig är.

4. Och när han äter stödjer
Ett oljudlig vägg sin laus
Sin lager skall han fläta
Uti sin myrtenkrans
Då skall han äter kyssa röd
Han vet väl hvilkenes mund
Fast blekden är af sorgens nöd
I denna ofskedsstund.

5. Och ungersvornen drager
På djupna äfventyr
Han vill ej längre dröja
Förtly hans tid är dyr.
Och glad och modig, stark och ung
Han lydde äras bud
Men när han strid för land och kung
Han tänkte på sin brud.

31 Men bäst han strid och tänkte
6. På hemmets trogna mö
Och bäst han lagvar sökte
I hennes famn att strö
Och bäst han drömde om sin frid
Som seger inneslöt
Hans dröm om frid hans lif i strid
En kula genombröt.

7. Ej skall han åter stödja
Mot fredlig vagg sin lars
Ej skall han bazar fläta
Ej ungdoms myrtenkrans
Kring hennes mörka lockars svall
Ej mer en myrten mer.
På hennes bleka läppar skall
En kyss ej brinna mer.

8. Ej allt nord koppet lofvor
En framtid hålla kan
Ej lyckans röda blomma
Slår ut för hvarje man
Men Frötlina ej allt lofvor godt
Mitt hjerta vaktat och frött
Gud draget väl ditt ödeslott
Men löftet — det är ditt. B. E. Malmström.

Årressektionen.

32

1. Vilka rypigt hemiska låten
gvalda stämmor skrika, tjuta
sig kanhända innesluta vetenskapens herskarsäten
ustingar som lida grym Fortyr för grymma brott
Nej, det är djur som quida
djur som jämfängt döden bida
der de sargas sönderskäras
och af lågorna förtäras
eller småringens förkunngra
det är hela saken blott.

2. Du som rper, om de frigar
bodelu som de arma plägar
hvarför slutna lärosalen
är ett hem för afgrundsväten
och hur sanningen kan vittna
genom detta jämmerkeris
Kanste ler han häfvaltt bara
Kanste skall han och förklara
endast så kan vetenskapen
göra bruk af sina vapen
för att segra öfver mörkeret
och en förtids barbari.

Ah ja jesaiten kände
 3. konstens och all sig försvara
 när han rättarbåten lände,
 var ju ändamålet bara
 att de vilena förew lära
 vända om i kyrkans famn
 när han uppfann tusen arter
 djefvatskt grymma hemskra marter
 lät på ässjau Kolen glida
 värnde bödelsstänger röda
 skedde det till Herrens ära
 och i Jesu Kristi namn.

4. Njut du frött och skörda lönen
 för de många vackra rönen
 fången i ditt höjmodsvilla
 fortsätt du att göra illa
 hopa brott på brott

4. Nej du mörkrets man som räflar
 framgångsrikt med dessa djeflar
 dem en förutidovantro skapat
 du som inriktet efter apat
 medeltidens bodelsdiängar
 domer skall dig en gång nå

egde du än Stewtors stämman
 kraftig nog att näser skrimma
 och en domarbaserad Tibbika
 för att kringa att världen skriska
 ändamålet helgar medlen
 är och blir det löyn ändå.

5. Njut du frött och skörda lönen
 för de många vackra rönen
 fången i ditt höjmodsvilla
 fortsätt du att göra illa
 hopa brott på brott och hopa
 derigenom synd på synd
 kväje man och kväje kvinna
 som har fått ett kärsligt hjerta
 ömmande för andras smärta
 må of harm och vrede brinna
 och med rättvis afsky ropa
 du byår en gräslig synd.

6. Ä det veteenskaps som bildar
 sina vänner om till vildar
 lär dem kannibaliskt njuta
 när af smärta offeras tjuta
 (lär dem kannibaliskt njuta)

35
Lär dem frässa i sin grynkhet (som en)
som en österländsk satraf
bort ja bort då med en tåra
som kan slita frukter bära
männklighetens den förbänne
och för evigheten stänne
i Gekennas af grundets gese
denna af grundvetenskap.
("M" Taggar och Knoppar.") Ca Lictus.

Strandren.

1. Hvi for du så långt ifrån fädernas band
Hvi sock du din hembygd i norden
Hvad var det (er) dig drif från ditt fädernes land
Det skönaste land upp på jorden
Hvart ville du häv hvad låg dig i häj
Då fjerran du for upp på skummande väg
Från hembygdens skogar och dalar.
2. Hvar ville du väl på den främmande jord
Deborla bland okända gäster
Hvad var det du sökte men från ej i nord
Du trodde dig finna i vester
En närande jord ja dig gese ur sitt sköt
Ditt dagliga bröd. Då hvad var det dig tiöt

36
I hembygdens skogar och dalar.

3. Du öskade guld vid den nordliga pol
Men fans det bland främlingars vimmel
O var det ej nog då den vävliga pol
Gilt ned från en blånande himmel
Sitt bländande sken öfver (se) åkrarnes matt
Och lockade skörden väl bättre än guld
Ur hembygdens skogar och dalar.
4. Men om efter lyckan du styrde din fäst
Som vinden hon for öfver jorden
Hvi sökte du henne i främmande land
Nog fans hon häruppe i norden
Hon log ju emot dig ur bloma och strå
Ur klappadde bröst och ur ögonen blå
I hembygdens skogar och dalar.
3. "Kanhända du for från en långtande mö
Som nu sitter ensam i fjället
Så hvit om sin kind som den kyliga snö
Deruppe på skyhöga fjället
Blott saknad och vemod i blicken är röjd
Sew du henne sock hon ej smakat när fröjd
I hembygdens skogar och dalar.

37 O hör du ej broder den manande röst
6. Som Till dig från hembygden susar
Vänd om Till ditt land och Till Rieppande brödt
Till dalen der värbäckew bausar
Kom broder och i jant i vår öppnade famn
Och aldrig du bor i en säkrare hamn
Än hembyggdens skogar och dalar.

Hagbart.

Tejes spår.

1. Gö vaka bara i sittkedrigt
Gö unga vind gö morgonfläkt
Från soliga Europa
Gö bort från grönska sol och vär
Till strand dit ingen sommar vär
Och sök för rostull Tejes spår.

2. Sök lif i polens öde graf
Sök ankarsfäste i det haf
Der ingen vimpel fladdrar
Gö från der ingen Rosa ledt
Dykt väg der ingen väg beredt
Och mät det djup som ingen mätt.

38
3. Hur länge ha ej sol och dag
Förbibrat detta kammarelag
Möt nattens stängde portar
Upp, spräng dess portar, Värde spord
En kungsväg i den höga nord
Kring djersan af vår halfoa jord.

4. Du sooga vaka menstokobarn
Fly från den hård som var så varm
Till is som aldrig tär
Fly från ditt bo — der du är van
Vid lekfull ro — Till okänd bad
På plankan af en oce an.

5. Du växte på ett marknadsstorg
Der lif och lys der fröjd och sorg
O ständig velling vimpla
Välän, begraf dig med de fjä
I vorldens längst födolds vä
Glad att en vildes köja nä.

6. Och har en vän en mor du egt
Och hadig ljufva händer smekt
Och barn och trogen smaka
Fly fråga intet mer om dem
Fly spärlös från ett lärogt. hem

39 Att återse — du vet ej hvem.

7. Gå gå lär att försaka allt
För bragd som ingen anbefallt
Men kugstort hjerta manas
Gå modig oförsagd beredd
Och fallur du af ingen sedd
Sof ärofullt i snöig bädd

8. Men vänder du med seger än
För mensklighetens sak igen
Förföljd af världens (ly) jubel
Din lagar åt den Herren vi
Som korat till sitt redskap dig
Och sprängt bland isarnas din stig

9. Gå barn af tider fritt och käckt
Gå unga vind gå morgonfriskt
Från soliga Europe
Hvarhelst för verk som ej förgrar
Du allt försakar allt förnär
Der skall du finna Veges spår.
(Nordostpassagen) L. Topelius.

Byrmeden.

40

1. I skuggan af furor hans smedja står
Vid skogens yttersta rand
Och smedew sjelf är en kraftfull man
Med stor och senig hand
Hvar muskel sluter sig till hans arm
Som af järn ett väldigt band.
2. Hans hår är krusigt svart och långt
Hans by är barkad minsann
Hans granna är väl af ärligt svett
Han arbetar hvad han kan
Käckt blickar han alla i ögat in
Han är en ärlig man.
3. Dag ut dag in från morgon till natt
Du kan höra hans blis kälq gå
Du kan höra hans slägga kvina allt jämt
Mot stället hon faller på
Som om klockorna ringde till gudstjänst och bön
Det tyckes dig stundom så.
4. När barnen komma från skolan hem
De titta in hvar dag

De älska att se hans flammande ögd
Och justens vildiga tag.

5. Hvar söndag till kyrkan vandrar han
Vår, vinter, sommar och höst
Han lyssnar andäktigt till konje ord
Han hör sin dötters (ord) röst
Den hon sätter och sjunger den högstes lof
Och då soätter af glädje hans bröst

6. Det ljuder som moderas hufva röst
Der bland englasternas kor står
Han minnes hur älskad älsklig och ung
En gång hon lades på bår
Och lingsamt han höjer sin grofva hand
Och torkar från ögat en tår.

7. Yrtlig sträfvare än sorg än fröjd
Fram genom lifvet han går
Hvar morgon han börjar sitt arbete på nytt
Hvar kväll han det sluta får
Han vet han förtjänat sig nattens ro
När aftonklockan slår

8. Haf tack min raske ärliga välv
För den lärdom af dig jag fått

På mäste på lifvets vacklande städ
Vi själva smida vår lott
Och minnas, hvar Tanke hvar handling gör fram
Genom troget arbete blott.

Longfellow.

Lifvets skyddsenglar.

1. När hjertat klappas än af stilla trängtan
Och än af vilda stormande begär
När du ej själv förklara kan din trängtan
Det svall af kånstör, som förnimmes der
Hvem tyder då för dig dess gata hvem
Och icke kärleken från lifvets hem

2. När härdt dig drabba alla olycksöden
Som jordom Job när blifvar kring dig slä
När plågan, qvalen, sargerna och nöden
Hälögla dystra kring ditt läger stå
Hvem gjuder balsam då i dina sår?
Blott tålmodetsengel det förmår.

3. När smiddsens varmpyr med klor af koppar
Och näbb af jern beslutar ditt förderf
När med sitt eter än i tåta droppar
I floder än, den soätar dina värf.

43 Hvem kaller då sin stälsköld öfver dig
Det samvets friden är gå Trigg din stig.

4 När vilda stormar kring din kysse brusa
På tideus vilda nattongjutan haf
När högt dess vågor mot din julle rusa
Och den hvart ögonblick tycks gå i qvaf
Hvem styr då den med stark och iford hand
Det hoppet är som lotsar dig i land

5 När själva poppet viker från din sida
Dess tjerna sloktnar på din mörka led
När ej mot stormen mer du mäktas stända
Mer dignar kraftlös bredvid rodet ned
Hvem kommer då med ljus och lugn och tröst
Det bönen är ur djupet af ditt bröst.

6 En gång när lifvets mödor och bekymmer
Bakom dig ligga i ett dunkelt för
När grufvens natt ditt trötta öga skymmer
Och dödens lie rasslar mot din dö
Hvem följer då dig på den sista färden

44 Iron är det — Iron uppå en bättre värld!

Fertats ro.

1 Min båt skjuts ut; jag äran tar
Och gungar ut på blånad bölja
Hvartsin jag ser hvartän jag far
Mig gröna stränder följa
Och skogen står till högtid klädd
Likerom en vaktt kring blomstrens bädd

2 Det kins så lyft det är så tygt
Der väfvar fram en fridens engel
På'n blommans kalk af grälens kyst
Sig slutit på sin stängel
Och vägen nyss så glad och up
Till hvila nu mot stranden flyr.

3 Så kom o fid uti min själ
Och lät mig endast tyckelig drömma
Åt dagens strid jag sagt farväl.

45 Jag vill dess oro glömma
Hos dig natur jag njuta får
Och hänsycket till din famn jag går.

4 Se hyddan der vid skogens bryn
Ett hem för frid och ^{men} namnlös lycka
Med länadt skimmer utur skyn
Ses gräthen henne smycka
Och dal och äng och skog och berg
På afströdnans lätta färg

3 Mot denna strand jag styr min färd
Högömmes der från världens vimmel
Vid hennes sida glöms en värld
Jag eger der min himmel
Min framtid der så herrlig ler
Och lifvet ingen skugga ger.

W. Nelson.
Den förnejsamme.

1. Jag gick att söka på jordens rund
En Adams sön eller Evas dotter
Mer nöjd är jag uti hjertets grund

46 Med delningen utaf ödets lotter.

2. Jag trädde då i ett slottsgemak
Och såg en konung med gyllne korn
Och tärkte under det höga tak
Må fröjd och (glädje) jubel väl alltid trona.

3. Men kungen satt der med kind så blek
Så mörkt och dystert var herkans öga
Jag miste genast ej skämt och lek
Är lifvet alltid i salar höga.

4. Mig dunkel tyktes den höga sal
Och gref den luft man därinne andas
Mer ljus och luftig är hemnets dal
Der bäckens söt hörs med vinden blandas.

5. Der bodde stax invid kungens slott
En man hvars rykte gått äfven jorden
Af ordens titlar en mängd han föll
Från fjerran söderu söderu så vil so vorder

6. Den manns lycka mig lysta se
Låg och hur bland och hur stjernor smycka.

47 Men åt den prakted jag märte le
Ej skinkte den konom mycket lycka.

7 Hans uppsyn nulew och misslynte var
Ej inom brölet med stjernor nåddt
Han vredeus kånstori och oros bedijf
Som afundew och förtalell villadt.

8. Då mente jag det förgifens var
Att sika lyckan i magt och ära
Den tyngsta bördan väl kångeu har
Ty gyllne kronan är tung att bära.

9. Och ärens kranu utef tagger fall
De gifor smärta som kånnes bitter
Och lättast blåses ju den orakull
Som högt upp på lyckans höjder sitter.

10. Jag vill ej byta med krönt monark
Och mål för smicker och jalokhet vara
Jag hellre sköter den ärfda onark
Och lifver sorgfri och utan fara.

Forts. i andra heftet.